

(2000/C 374 E/158)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0687/00**från Michel Hansenne (PPE-DE) till kommissionen**

(9 mars 2000)

Ämne: Varors ursprung – tullförmåner

För att gemenskapen skall bevilja tullförmåner vid import av varor från vissa utvecklingsländer måste ett ursprungsbevis (formulär A) som utfärdats av tullmyndigheterna i ursprungslandet visas upp. Vilka påföljder tillämpas i allmänhet för den europeiska importören – utan att i detalj gå in på de nationella lagstiftningarna – om det efter importen till gemenskapen framkommer att ursprungslandet inte fastställs i enlighet med gemenskapsbestämmelserna? Vilka påföljder tillämpas för den tulltjänsteman som utfört tullformalitetskontrollerna vid importen till gemenskapen?

Har kommissionen de två senaste åren anordnat kurser i gemenskapens ursprungsregler i följande länder: Rwanda, Kongo-Brazzaville, Kongo-Kinshasa, Liberia, Algeriet och Indonesien?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(18 april 2000)

Den påföljd som vanligen skulle tillämpas för gemenskapsimportören i det fall som parlamentsledamoten beskriver skulle vara att betala de icke-preferentiella tullarna även om han inte kan överföra dessa tullbelopp till de personer till vilka han i mellantiden har sålt varorna. Importören kan endast undgå detta om hans rättmätiga tillit, under särskilda förhållanden, är skyddad enligt domstolens rättspraxis. Detta är inte fallet när ursprungscertifikat A har utfärdats på grundval av oriktiga uppgifter från exportören. Enligt denna rättspraxis påtar sig en tullagent, genom sitt ämbete, ansvar för att de dokument som han lägger fram för tullmyndigheterna är riktiga.

Under de två senaste åren har kommissionen anordnat flera utbildningsseminarier i de preferentiella ursprungsreglerna enligt Lomékonventionen. Dessa seminarier anordnas regionalt i Afrika, Västindien och Stilla-havsområdet (AVS). I juli 1998 hölls två kurser för Västafrika, dels i Elfenbenskusten (deltagare: Benin, Burkina Faso, Kap Verde, Elfenbenskusten, Mali, Mauretanien, Niger, Senegal och Togo) och dels i Ghana (deltagare: Gambia, Ghana, Liberia, Nigeria och Sierra Leone). I mars 1999 anordnades ett seminarium för Centralafrika i Kamerun (deltagare: Burundi, Kamerun, Kongo (Brazzaville), Demokratiska republiken Kongo (Kinshasa), Gabon, Ekvatorialguinea, Rwanda, Centralafrikanska republiken, São Tomé och Tchad).

(2000/C 374 E/159)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0688/00**från Robert Goebbels (PSE) till rådet**

(13 mars 2000)

Ämne: Eventuell revidering av artikel 105.6 i EG-fördraget

I artikel 105.6 i EG-fördraget fastställs det att rådet får "tilldela ECB särskilda uppgifter i samband med tillsynen över kreditinstitut och andra finansinstitut med undantag av försäkringsföretag".

Det krävs emellertid övergripande tillsyn över den stora europeiska marknaden för finansiella tjänster som för tillfället håller på att inrättas, framför allt efter det stora antalet sammanslagningar/uppköp och korsäggande mellan banker, försäkringsföretag, investeringsfonder och andra verksamma organ inom den finansiella sektorn. Flera medlemsstater inom EU har redan inrättat, eller håller på att inrätta, ett nationellt och unikt tillsynssystem för hela den finansiella sektorn, inklusive försäkringsföretagen.

Borde man inte dra fördel av regeringskonferensen för att föreslå en ändring av artikel 105.6 i syfte att fastställa den rättsliga grund som behövs för att rådet skall kunna tilldela ECB särskilda uppgifter också i samband med tillsynen över försäkringsföretag?

Svar*(18 maj 2000)*

Rådet påminner den ärade parlamentsledamoten om att det i enlighet med artikel 48 (f.d. artikel N) i Fördraget om Europeiska unionen tillkommer deltagarna i regeringskonferensen, dvs. företrädarna för medlemsstaternas regeringar, att i samförstånd komma överens om de ändringar som skall göras i fördragen. Om det är fråga om institutionella ändringar på det monetära området skall även Europeiska centralbanken höras.

(2000/C 374 E/160)

SKRIFTLIG FRÅGA E-0690/00**från Antonio Di Pietro (ELDR) till kommissionen***(9 mars 2000)*

Ämne: Inrättandet av en halkkörningsbana i Luxemburg

Principen om etableringsfrihet, som fastslås i artikel 43 i Fördraget om Europeiska gemenskapen och enligt vilken det är förbjudet att på något sätt begränsa etableringsfriheten för en medborgare från en medlemsstat på en annan medlemsstats territorium, utgör en av Europeiska unionens grundpelare.

Enligt denna rättighet är alla former av begränsningar förbjudna om en medborgare från en medlemsstat önskar öppna filialer eller dotterbolag på en annan medlemsstats territorium. Följaktligen kan dessa medborgare bilda och driva företag i enlighet med den etableringslagstiftning som gäller för landets egna medborgare.

Har den luxemburgska staten rätt att neka en icke-luxemburgsk unionsmedborgare etableringsfrihet med motivet att det företag som denne skulle vilja inrätta förmodligen inte kommer att vara lönsamt? Känner kommissionen till att en italiensk medborgare råkade ut för detta då han på grundval av en förordning från transportministeriet av den 19 juni 1995 ville inrätta en halkkörningsbana i Luxemburg men nekades etableringstillstånd med motivet att det enligt en ekonomisk utvärdering gott och väl räckte med en enda sådan bana i landet?

Leder inte denna godtyckliga vägran till en förvrängning av reglerna om fri konkurrens och reglerna om den fria marknaden och till att de luxemburgska medborgarnas valfrihet påverkas negativt?

Känner kommissionen dessutom till att det luxemburgska transportministeriet den 8 maj 1999 offentliggjorde en andra förordning, varmed förordningen av den 19 juni 1995 ändrades, om inrättandet av en halkkörningsbana i Luxemburg. Denna förordning innehåller nya tekniska bestämmelser som innebär att monopolet för den enda bana som finns i Colmar-Berg och som ägs av Good Year bibehålls?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar*(17 april 2000)*

Som frågeställaren påpekar gäller principen om fri etableringsrätt i artikel 43 (f.d. artikel 52) i EG-fördraget både fysiska och juridiska personer. Som en följd därav är det tillåtet att etablera agenturer, filialer och dotterföretag i andra medlemsstater än där moderbolaget är beläget.

Kommissionen vill dock påpeka att begränsningar i utövandet av denna frihet kan vara förenliga med principen i artikel 43 i EG-fördraget, när skälen till begränsningarna är av stort allmänintresse och när de står i proportion till de mål som man vill uppnå. Sådana skäl kan omfatta intressen av ekonomisk natur.

Den särskilda situation som frågeställaren åberopar känner kommissionen till. Utifrån den information som kommissionen har fått verkar det inte som om de luxemburgska myndigheternas avslag av ekonomiska skäl är förenligt med artikel 43 i EG-fördraget. Beslutet, som bygger på en förordning som hade upphört att gälla i Luxemburg då kommissionen blev informerad, kan inte underkastas ett underlåtelseförfarande i